

Ta naše mládež

Ach ta naše mládež! Stěžují si úplně všichni kolem mne. Už to není jako za našich mladých let. Ta úcta, slušné chování vůči dospělým.

Paní na ulici říká při rozhovoru druhé paní: "Viděla jste tu holku odvedle, jak je tetovaná a ta z vedlejší ulice má dredy, no strašný."

Sousedka lituje maminku děvčete, co bydlí nad ní. Děvče chodí domů pravidelně až kolem jedenácté, každý den, nejen o víkendu, ale i v týdnu.

Ano, řeč je o žákyních a žácích zdravotnické školy. A skutečnosti mohou být i jinak.

Žáci a žákyně zdravotnické školy jsou ti, kteří pravidelně organizují charitativní sbírky. Nebojí se oslovovat veřejnost, žádat o pomoc pro druhé. Den s kadeřnicí ve škole nebyl pro krásu, ale slečny si dlouze pěstovaly dlouhé vlasy, aby je mohly věnovat nadaci "Nové háro", pravé vlasy pro děti, které měly onkologické onemocnění a na následky léčby přišly o svoje vlásy.

Ta „dredatá“, co se nelíbí paní na ulici, je právě ona, která darovala své sestře kostní dřeň a to ihned, bez váhání, když rodina dostala výzvu, kdo by mohl pomoci příbuzné.

Studenti zdravotnických škol si uvědomují naléhavost darovat krev, nejenom že pravidelně přesvědčují své přátele, ale i sami darují krev a to opakovaně.

Z kontrolní práce z českého jazyka se dozvídáme, že ta „tetovaná“ měla již od dětství jasno, že bude zdravotní sestřička, sestřička byla babička, nyní je maminka i teta. Ráda se pravidelně stará o svoji nemocnou babičku. Moc hezky o babičce mluví. Babička si její péče váží.

Šárka navštěvuje 3. ročník oboru praktická sestra. Po smrti tatínka zůstaly s maminkou samy, tak si uvědomuje, že každá koruna je dobrá.

Rozhodla se chodit vypomáhat do nemocnice na odpolední. Proto se každý den vrací pozdě po jedenácté hodině domů.

Maminka jedné bývalé žákyně zdravotnické školy mi se slzama v očích sděluje, že Zuzka pracuje již 7. rokem na dětské onkologii v Motole v Praze. Miluje „své“ děti tak, že když dojede do Chomutova na návštěvu za rodiči a dozví se, že jejímu malému pacientovi se zhoršil zdravotní stav, tak tím samým autobusem odjíždí zpět do Prahy. Vzpomínám si, jak tato žákyňka měla trojku z chování, byla to neustále ta, co měla poslední slovo i po učitelích!

V době covidové, na výzvu hejtmana kraje nastoupili žáci a studenti do nemocnic, pomáhali přímo ve „skafandrech“ se štítem na obličeji s rouškou na ústech. Odpracovali neskutečně velké množství hodin a při tom se ve škole vzdělávali on -line. Viděli umírat, viděli truchlící rodiny a to hned z první linie. Moc o tom nemluvili, nikde se nechlubili. Jak říká moje maminka: “Hrdinové mlčí!”

Hrdinové v mých očích jsou jasně žáci, žákyňky a studenti zdravotnických škol. Vybrali si již na základní škole povolání, ve kterém musí mít nejenom vědomosti, ale i praktické dovednosti. Musí mít srdce na dlani. Jsou ochotni pomáhat strádajícím. Jsou to opravdu oni, kteří zůstávají, když všichni odcházejí. A i tak v běžném životě se umí smát, radovat a optimisticky se dívat na svět.

PaedDr. Soňa Valušková

